

MARCSÁK GERGELY

LOMBOK ALATT HABOK FÖLÖTT

S. Quasimodo emlékére

*Emlékszem még Balatonfüredre
és az antik istenek kezéből
ömlő nyárra
hogy Vergiliusnak jó volt a kedve
s az ívelt sétány ezer mosolyára*

*Hogy ott én egykor kibékültem
e megunhatatlan
földi léttel
s a kínért mitől menekültem
Füred volt az elégtétel*

*Ahol felhő-sárkányt ereget az ég
feszült zsinórai selyem
napsugarak
jaj nem látott Palermo se még
oly bájokat mint az ottaniak*

*Most újra a lombok alatt időzőm
Füred áldás és béke
– mi amore
gondolkodom a letűnt időkön
és Tihanyt nézem ahogy Tagore*

AMIT NYÁRNAK HÍVTUNK

*este már bezárom az ablakot
leszokom a gondolatról
hogy alatta állsz
és lassan nem érzek már semmit
(csak fejfájást és ízeket)*

*nehézkés keserű
könyv- és sörvégekből tudom
hogy minden véget ér
most egy újabb elszalasztott lehetőség
amit tegnap még nevetve
nyárnak hívtunk*

